

Ἱεροσόλυμα γιὰ τὴ γιορτὴ αὐτῇ. Χιλιάδες Ἰουδαῖοι ληημιούριζαν τὴν πόλιν. Οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ποὺ φοβοῦνται τοὺς Ἰουδαίους, εἶναι κλεισμένοι στὸ ἐπάνω πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ καὶ προσεύχονται. Ἡ ὥρα εἶναι ἐννέα πρωινῇ. Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἓνα παραῤῥενο βουητό, σὰ νὰ φύσησε δυνατὸς ἀνεμος. Τὸ σπῆτι, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ μαθητὲς, συνταράχθηκε. Καὶ, τί θαῦμα!... Τὴν ἴδια στιγμὴ πύρινες γλώσσες φάνηκαν ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν μαθητῶν.

Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ κατέβηκε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὰν πύρινες γλώσσες καὶ ἐπιφοίτησε καὶ φωτίσει τοὺς Ἀποστόλους. Οἱ καταφοβισμένοι ὡς τώρα μαθητὲς τοῦ Κυρίου ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Οἱ ψυχὲς ἀναψόχθηκαν καὶ ὁ νοὺς φωτίστηκε. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μεταμόρφωσε τοὺς ἀμόρφωτους ψαράδες τῆς Τιβεριάδας σὲ Μεγάλους Ἀποστόλους καὶ σοφοὺς Δασκάλους. Μιλοῦν ἕνεις γλώσσες ποὺ δὲν ἤξεραν πρῖν. Ἀντιπλοῦν ὑψηλὰ νοήματα, ὅπως οἱ σοφοὶ καὶ σπουδασμένοι ἄνθρωποι.

Τὰ πλήθη τοῦ κόσμου, ποὺ θρίσκανταν στὴ πόλιν, ἔτρεξαν ἐκεῖ ποὺ ἀκούστηκε ἡ βοή, νὰ μάθουν τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Σὲ λίγο ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος συγκεντρώθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, ποὺ ἔμεναν οἱ Ἀπόστολοι καὶ φοβοῦντο τί ἐγίνε.

Οἱ μαθητὲς βγῆκαν τότε ἔξω καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν στὰ πλήθη γιὰ τὸ Χριστὸ σὲ διάφορες γλώσσες: Ἑλληνικά, στοὺς Ἕλληνες, ἀραβικά, στοὺς Ἀραβες, περσικά, στοὺς Πέρσες, ρωμαϊκά, στοὺς Ρωμαίους. Αὐτὸ ἔκαμε μεγάλῃ ἐντύπωση στὸν κόσμον. Καὶ πολλοὶ ποὺ γνώριζαν τοὺς μαθητὲς ἔλεγον μὲ ἀπορία: Μὰ αὐτοὶ δὲν εἶναι οἱ ἀμόρφωτοι Γαλιλαῖοι; Τοὺς γνωρίζουμε πολὺ καλὰ. Πῶς σήμερον γνωρίζουν καὶ μιλοῦν ἕνεις γλώσσες καὶ δηγοῦνται τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ σὰ ρήτορες;

Ἄλλοι ὅμως ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔλεγον: Μὴ τοὺς πιστεύετε καὶ μὴ τοὺς προσέχετε. Εἶναι μεθυμένοι!

Ἡ κατηγορία αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀνόητη συκοφαντία. Ἐνας μεθυμένος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ μιλήσῃ οὔτε στὴ δική του γλώσσα.

Ὁ Πέτρος, ποὺ ἄκουσε τὴν κατηγορίαν, πῆρε ἀμέσως τὸ λόγον καὶ εἶπε στὰ πλήθη: Ἄντρες Ἰουδαῖοι καὶ ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἕνιοι, ποὺ θρίσκεστε στὰ Ἱεροσόλυμα, μάθετε πῶς δὲν εἴμαστε μεθυμένοι. Ἄλλωστε εἶναι πρωὶ ἀκόμη καὶ αὐτὴ τὴν ὥρα κανένας δὲ μεθάει. Τὸ κήρυγμά μας σὲ διάφορες γλώσσες ἀφίεται στὴ δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ποὺ μᾶς φωτίσει.

Καὶ συνέχισε ὁ Πέτρος τὴν ὁμιλία του μὲ θερμὰ λόγια, ποὺ εἶχαν πληγὴ τοὺς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστην του στὸν Κύριον. Θύμισεν σ' ὅλους τὰ θαῦματα ποὺ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς. Περιέγραψε τὸ σκληρὸ καὶ ἀδίκον

θάνατόν Του, ποὺ τὸν καταδίκασαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ. Τοὺς διηγῆθηκε ὕστερα μὲ πόση λαμπρότητα ἀναστήθηκε ὁ Κύριος καὶ τοὺς βεβαίωσε ὅτι ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ μαθητὲς Του εἶδαν τὸν Κύριόν τους μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του.

Καὶ συνέχισε. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦ Χριστὸν τὸν ἀνάστησε ὁ Θεὸς καὶ τὸν καθίσε στὰ δεξιὰ Του. Τοῦ ἔδωκε κάθε δύναμιν καὶ ἐξουσίαν καὶ τοῦ ὑποτάχθηκε, πῶς θὰ συντρίβῃ καὶ θὰ ὑποτάξῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια Του ὅλους τοὺς ἐχθρούς Του. Ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ τὸν Πατέρα τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φωτίσει καὶ ἐμᾶς μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτὸ εἶναι ποὺ βλέπετε οἱς τώρα, χωρὶς νὰ ἀκούτε.

Τὰ πλήθη ἄκουσαν τὰ λόγια τὸν Πέτρον μὲ συντριβὴ τῆς καρδίας. Καὶ ρωτοῦσαν τὸν Πέτρο καὶ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους τί πρέπει νὰ κάμουν, γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ὁ Πέτρος τοὺς κάλεσε νὰ βαπτιστοῦν στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ συγχωρεθοῦν καὶ νὰ λάβουν τὴ Δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τρεῖς χιλιάδες ἄνθρωποι πίστεψαν ἐκείνη τὴν ἡμέραν καὶ βαπτίστηκαν ἀπὸ τοὺς μαθητὲς.

Αὐτὴ τὴν ἡμέραν, ποὺ εἶναι μεγάλῃ καὶ ἱστορικῇ, γιὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν Πεντηκοστή. Καὶ λέγεται Πεντηκοστή, γιὰ τὴν γιορτάζεται ἀκριβῶς πενήντα ἡμέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Στὴν Ἐκκλησίαν ψάλλεται τὸ παρακάτω Τροπάριον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἁγίους ἀναδείξας καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Καὶ δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην σαγηνεύσας, Φιλάνθρωπε, δόξα Σοι.

3. Ἡ πρώτη Χριστιανικὴ ἐκκλησία καὶ ὁ βίος τῶν πρώτων Χριστιανῶν

Οἱ τρεῖς χιλιάδες, ποὺ πίστεψαν καὶ βαπτίστηκαν τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, σχημάτισαν τὴν πρώτην χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν τὸ 33 μ.Χ. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέραν ἄρχισαν οἱ Ἀπόστολοι τὸ ἔργον τους. Οἱ Ἀπόστολοι δὲν εἶναι πιά οἱ ἀπλοῖκοι καὶ ἀμόρφωτοι ψαράδες. Εἶναι οἱ φωτισμένοι ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου, ποὺ κηρύττουν τὸ

Λόγο του Θεού σ' όλους τους ανθρώπους. Μέσα σέ λίγες ημέρες οι πιστοί έγινανλέντε χιλιάδες.

Κι επειδή οι πρώτοι χριστιανοί έπρεπε νά έχουν ένα δυνατό δεσμό μεταξύ τους, οργανώθηκαν σέ μιá χριστιανική κοινότητα. 'Η πρώτη αὐτή χριστιανική κοινότητα είναι τό μεγάλο έργο τής χριστιανικής διδασκαλίας, γιατί áποτελείται από τέλειους, από ιδανικούς χριστιανούς. Ποτέ ως τότε δέν είχε ξαναφινί στόν κόσμο τόση áφροσύνη, τόση στοργή ανάμεσα σ' ανθρώπους, πού δέν είχαν κανέναν άλλο δεσμό μεταξύ τους, πωρ'όμως την ΑΓ'ΑΠΗ. Μ' αὐτή τήν αγάπη ό γλυκύτατος 'Ιησους θεμελίωσε τήν ωραιότερη καί τελειότερη θρησκεία. Κανένας δέ λογάριζε σάν προσωπική του περιουσία τά υπάρχοντά του. «Όλα τά είχαν κοινά. Κανένας δέν έλεγε «τό δικό μου». «Όλοι έλεγαν «τά δικά μας». Τά σάβια τους καί τά κάθε λογής κτήματά τους τά πουλούσαν καί όσα έπαρναν τά παράδιναν στους 'Αποστόλους.

Πρώτος έδωκε τό παράδειγμα ό 'Ιωσής, πού λεγόταν καί Βαρνάβας (= παιδί τής παρηγορίας).

Ό Βαρνάβας ήταν Λεβίτης καί καταγόταν από τήν Κύπρο. Διακρινόταν γιά τή μεγάλη του πίστη καί τήν άκεραιότητά του. Πούλησε τό χωράφι του καί τά χρήματα πού πήρε τά παράδωσε στους 'Αποστόλους. Τό ίδιο έκαναν καί πολλοί άλλοι χριστιανοί. «Όλοι τώρα άποτελούν μιá οικογένεια. Πιστεύουν πώς είναι όλοι παιδιά του ίδιου Πατέρα, του Θεού. Είναι λοιπόν άδέρφια. Πηγαίνουν όλοι στην 'Αγάπη, όπως έλεγαν τά κοινά δείπνα. Κάθονται σέ μεγάλα τραπέζια, όπως τ' άδέρφια μιáς οικογένειας. Ένας από τους 'Αποστόλους εύλογεί τόν άρτο, όπως ό Χριστός στό Μυστικό Δείπνο. Τελειώνουν τό φαγητό τους πάλι μέ προσευχή καί ύστερα άποχωρίζονται μέ ένα φίλημα άδελφικής αγάπης. Οι 'Απόστολοι άσχολούνται μέ τό κήρυγμα. Διδάσκουν δηλ. όσα είχαν διαγχει από τόν Κύριο, όσα είχαν άκούσει από τό θείο στόμα του Διδασκάλου τους. Δέν υπάρχουν ανάμεσά τους ούτε φθόνος ούτε μίσος. Δέν υπάρχουν διακρίσεις καί άδικίες. Μιά μονάχα φιλοδοξία θεομαίνει τήν ψυχή τους: ποιός θά ύπερβεί τούς άλλους καλύτερα. 'Η άρετή τής 'Αγάπης είναι ή πολύτιμη περιουσία τους. Πιστεύουν ότι ό Χριστός είναι πάντα παρών ανάμεσά τους καί τούς όδηγεί στό δρόμο, πού ό ίδιος χάραξε.

Αὐτός είναι ό τρόπος τής ζωής των χριστιανών τής πρώτης χριστιανικής 'Εκκλησίας. Από τόν τρόπο τοῦτο θά πηγάζει ό θρίαμβος του χριστιανισμού. Από κείνη τήν πρώτη χριστιανική κοινωνία έκπορεύτηκε τό κήρυγμα τής ειρήνης καί τής ισότητας μεταξύ όλων των ανθρώπων χωρίς καμιά διάκριση.

Οι 'Απόστολοι άκούραστοι διδάσκουν καί έπιστατούν στίς 'Ιερές τελέτες, στην προσευχή καί στή μελέτη των 'Αγίων Γραφών.

4. 'Η θεραπεία του χωλού από τόν 'Απόστολο Πέτρο

Λίγες μέρες ύστερα από τήν Πεντηκοστή, οι 'Απόστολοι Πέτρος καί 'Ιωάννης πήγαιναν στό ναό του Σολομώντα κατά τήν ώρα τής προσευχής. Στην έξωτερική πόρτα του ναού καθόταν ένας χωλός, από τή γέννησή του άνάπηρος, καί ζητούσε έλεημοσύνη, από όσους έμπαιναν στό ναό. Ζήτησε καί από τούς δύο 'Αποστόλους. Ό Πέτρος τότε του είπε:

— Κοίταξε μας!

Καί κείνος τούς κοίταξε μέ προσοχή, νομίζοντας πώς καί σημαντικό θά του δώσουν ως έλεημοσύνη. Του είπε πάλι ό Πέτρος:

— Χρήματα δέν έχω νά σου δώσω. Σου δίνω όμως από ό,τι έχω. Είς τό όνομα του 'Ιησού Χριστού του Ναζωραίου σηκώσου καί περπάτησε.

Ό χωλός σηκώθηκε άμέσως καί στερεώθηκε στά πόδια του τόσο καλά ώστε άρχισε νά περπατά καί νά πηδά δοξάζοντας τό Θεό.

Ό λαός πού έβλεπε τό χωλό κάθε μέρα στην πόρτα του ναού νά ζητιανεύει, τόν βλέπει τώρα νά περπατά καί νά δοξάζει τό Θεό καί μένει έκπληκτος. Καί ένώ ό θεραπευμένος χωλός πηγαίνει μέ τούς 'Αποστόλους στή στοά του Σολομώντα, οι άνθρωποι τόν παρακολουθούν μέ άπορία καί θαυμασμό.

— Μη θαυμάζετε έμάς, τούς είπε ό Πέτρος. Ό χωλός δέ θεραπεύτηκε μέ τή δική μας δύναμη, αλλά μέ τή δύναμη του 'Ιησού Χριστού. Αὐτόν πού σεις θανατώσατε, ό Θεός τόν άνάστησε. Είμαι δέβιος, πώς αὐτό πού κάματε σεις καί οι άρχοντες, τό κάματε από άγνοια. Γιά νά συγχωρεθήτε όμως γιά τό έγκλημά σας αὐτό, πρέπει νά μετανοήσετε καί νά πιστέψετε στό Χριστό.

Ανάμεσα στό λαό, πού άκουγε τό κήρυγμα των 'Αποστόλων καί θαύμαζε γιά τή θεραπεία του χωλού, ήταν καί 'Ιερείς, ό στρατηγός του 'Ιεροῦ καί πολλοί Σαδδουκαῖοι.

Όταν άκουσαν οι 'Ιερείς καί οι Σαδδουκαῖοι νά μιλοῦν γιά τήν άνάσταση του 'Ιησού έκ νεκρών, άγανάκτησαν καί συνέλαβαν τούς 'Αποστόλους. Κι επειδή είχε άρχίσει νά νυχτώνει, τούς φυλάκισαν, γιά νά τούς φέρουν τήν άλλη μέρα στό δικαστήριο νά τούς δικάσουν. Πολλοί όμως άπ' αὐτούς, πού άκουσαν τό κήρυγμα, πίστεψαν.

Τὴν ἄλλη μέρα συγκεντρώθηκαν στὰ Ἱεροσόλυμα οἱ ἄρχοντες, οἱ πρεσβύτεροι, οἱ γραμματεῖς καὶ ὅσοι ἄλλοι ἀποτελοῦσαν τὸ Συνέδριο. Ἀνάμεσα στὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου ἦταν καὶ ὁ Ἄννας ὁ ἀρχιερέας καὶ ὁ Καϊάφας, οἱ θλιβεροὶ δικαστὲς τοῦ Ἰησοῦ.

Ἐφεραν, λοιπόν, μπροστὰ τοὺς τοὺς δύο Ἀποστόλους καὶ τοὺς ρωτοῦσαν μὲ ποιά δύναμη ἢ σὲ τίνοιο τὸ ὄνομα κάνουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὁ Πέτρος τότε τοὺς ἀπάντησε: Ἄν μᾶς ἀνακρίνετε σήμερα ἐξαιτίας τῆς εὐεργεσίας μας σ' ἓναν ἄρρωστο καὶ ἀνάπηρο καὶ ἂν ἀπορῆτε μὲ ποιά δύναμη θεραπεύτηκε, μάθετε καὶ σεῖς καὶ ὅλος ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ ὅτι ὁ χωλὸς θεραπεύτηκε στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, πού σεῖς Τὸν σταυρώσατε καὶ ὁ Θεὸς Τὸν ἀνάστησε.

Τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου ἔμειναν κατάπληκτα ἀπὸ τὸ θάρρος τῶν Ἀποστόλων. Καὶ ὅταν ἔμαθαν, ὅτι οἱ Ἀπόστολοι εἶναι ἄνθρωποι ἀγράμματοι, τοὺς θαύμασαν καὶ τοὺς ἀναγνώρισαν. Θυμήθηκαν ὅτι αὐτοὶ ἦταν ἐκεῖνοι, πού ἀκολουθοῦσαν πάντοτε τὸν Ἰησοῦ. Ἐβλεπαν κοντὰ στοὺς Ἀποστόλους καὶ τὸ χωλὸ, πού θεραπεύτηκε καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν. Τοὺς διέταξαν νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ Συνέδριο καὶ νὰ περιμένουν, γιὰ ν' ἀποφασίσουν μεταξὺ τοὺς τί πρέπει νὰ κάνουν μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Δὲ μποροῦσαν ν' ἀρνηθοῦν τὸ θαῦμα, γιὰτὶ τὸ εἶδαν καὶ τὸ ἔμαθαν ὅλοι οἱ κάτοικοι στὴν Ἱερουσαλήμ. Τίποτε ἄλλο δὲ γίνεται, εἶπαν, παρὰ νὰ τοὺς φοβερίσουμε μὲ αὐστηρὴ τιμωρία, ἂν ξαναμιλήσουν σὲ ἄνθρωπο γιὰ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασή Του.

Αὐτὸ καὶ ἔκαναν. Τοὺς κάλεσαν καὶ τοὺς σύστησαν νὰ μὴ διδάσκουν στὸ ἔξῃς στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, γιὰτὶ τοὺς περιμένει πολὺ αὐστηρὴ τιμωρία.

— Εἶναι σωστό, ἀπάντησαν οἱ Ἀπόστολοι, νὰ ὑπακούσωμε σὲ σᾶς καὶ ὄχι στὸ Θεό; Νὰ τὸ κρίνετε μόνοι σας. Ἐμεῖς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν πληροφορήσωμε τὸ λαὸ τί εἶδαμε καὶ τί ἀκούσαμε.

Κι ἐπειδὴ στὸ Συνέδριο δὲν ἤξεραν πῶς νὰ δικαιολογηθοῦν στὸ λαό, ἂν τοὺς τιμωροῦσαν, τοὺς ἄφησαν ἐλεύθερους.

